

intimt Samarbejde mellem det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) og mig, skal jeg bemærke, at han er daarlig underrettet. Der har aldeles ikke været nogen Samvirke eller noget Samarbejde mellem det ærede Medlem for Ringkøbing og mig, og hvis der nogen Sinde skulde blive noget intimt Samarbejde eller Forhold imellem os, tror jeg, at det ærede Medlem ikke vil faa noget at vide derom. Jeg staar med mit Forslag ganske for egen Regning. Med Hensyn til det Ønske, det ærede Medlem sidst udtalte om, at man maatte komme til en lignende Ordning for Industriens Vedkommende, nemlig til en Tvangsforsikring — han syntes jo godt om Grundlaget for det foreliggende Forslag og ønskede det overført paa Industriens Ulykkesforsikring — vil jeg bede det ærede Medlem om at lægge Mærke til, at der er ikke noget som helst præjudiceret med Hensyn til en Forsikringstvang for Industriens Vedkommende, men jeg kan forsikre det ærede Medlem, at Industrien hidtil gennemgaaende absolut ikke ønsker Tvangen. Dersom den skulde ønske den, kunde den indføres hvilken som helst Dag. For dette tror jeg at kunne give det ærede Medlem det bedste Bevis derigennem, at de to Kapitler af Lovforslaget dreje sig om Tvangsforsikring, medens de tre andre Kapitler i deres Indhold ere den Lov, vi have vedtaget for Industriens Vedkommende. Hvis det virkelig skulde vise sig ønskeligt eller nødvendigt, at Industriens Arbejdere blive tvangsforsikrede, saa vil den Ordning, som her er foreslaaet, til enhver Tid kunne overføres paa dem. Jeg vil i den Henseende genkalde i det ærede Medlems Erindring, hvorledes jeg gentagne Gange har udtalt, at hvis det skulde vise sig særlig nødvendigt, at den Forsikring, der er paalagt Industriens Arbejdsgivere, tvangsvis blev afgiven til Forsikringselskaber, skulde jeg ikke rejse nogen Modstand i saa Henseende. Men jeg har ikke troet, at det vil vise sig nødvendigt, og det forekommer mig da ogsaa, at alt taler for, at det ikke kan være nødvendigt, eftersom de Forsikringsindretninger, der for Landbrugets Vedkommende her foreslaas tilvejebragte, netop for nærværende Tid tilvejebringes i et ret betydeligt Omfang i Landets forskellige Dele af de industridrivende. Naar Industrien altsaa frivillig danner saadanne Forsikringselskaber for Industriens Arbejdere i saa stort Omfang, som Tilfældet er, synes jeg, at der ikke er nogen Grund til at træffe nogen Tvangsforanstaltning for dens Ved-

kommende. Skulde Tvangen imidlertid vise sig ønskelig eller nødvendig af Hensyn til Industriens Arbejdere — af Hensyn til Industrien kan det umulig være ønskeligt, den maa under alle Omstændigheder helst ville være fri — saa har jeg ikke noget at indvende derimod, og saa skal det nok vise sig, at den gældende Lov meget vel lader sig forene med saadan Forsikringstvang. Iøvrigt takker jeg det ærede Medlem (Wulff) for hans Tilslutning til Lovforslaget. Jeg kan godt forstaa, at han, efter at vi have faaet den anden Lov, ønsker denne Lov paa det samme Grundlag, thi det er givet, at naar man har ønsket, at der tilvejebringes en Forsikringslov for Landarbejdernes Ulykkestilfælde, da maa det blive under det Synspunkt, at Landbruget er en Virksomhed, som medfører en særlig Fare, mod hvilken vi ville beskytte dets Arbejdere. Det er jo det Synspunkt, der er lagt til Grund for Industriens Lov, og vil man have det samme Synspunkt lagt til Grund for Landbrugets Ulykkesforsikring, maa man logisk komme til det samme Resultat, nemlig at Ulykkesforsikringen maa tilvejebringes paa de paagældende Erhvervs Bekostning. Vil man noget andet, vil man kun have en offentlig Hjælp, saa sige man til. Hidtil har man ikke sagt det, men tværtimod det modsatte, at man vil en Ulykkesforsikring for Arbejderne i Landbruget ved Lov. Først i Dag hører jeg, at det alligevel ikke skal være en Ulykkesforsikring, og jeg kan ikke nægte, at det ogsaa for mig har været en Skuffelse, at høre det ærede Medlem for Ringkøbing tale om, at der ikke skulde være synderlig Udsigt til, at man kunde gaa videre paa Ulykkesforsikringens Vej. Vel ved jeg, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller have været enige med mig i, at Landbrugets Ulykkesforsikring ikke kunde betegnes som en paatrængende Foranstaltning og navnlig ikke kunde stilles som Betingelse for en Lov til Bedste for Industriens Arbejdere i de særlig farlige Erhverv — men Slutningen af vor Betænkning i Fjor tyder aldeles ikke paa, at det den Gang var Udvalgsflertallets Mening, at man skulde standse paa Ulykkesforsikringens Vej med den Lov, man havde tilvejebragt for Industriens Arbejdere. Tværtimod, man udtaler, at man ønsker for Landbrug og Søfart at skride videre paa den Vej, man har betraadt, naar visse Betingelser og Forudsætninger og deriblandt ikke mindst et fyldigere statistisk Materiale vare tilvejebragte. Den Holdning, som det ærede Medlem og hans Parti indtog over for det